

La poesia de Marga Clark

EN MOMENTS de forta càrrega ideològica, a les comunitats més evolucionades d'Occident l'espiritualitat tradicional s'associa sovint a tendències conservadores, en tots els sentits de l'expressió, sense excloure'n la doctrinal. Passat el crepus-

BULEVAR

MIQUEL
DE PALOL

le de les ideologies, i tot sigui dit sense reticències al·lusives, l'eclecticisme forçós resultant permet acollir-se a registres mil·lenaris sense ser sospitós de res.

És el cas de la poeta i fotògrafa d'àmplia i dilatada trajectòria **Marga Clark**, que fa poc va publicar el llibre de poemes *Campo de batalla*, una indagació calidoscòpica sobre el jo poètic i l'existencial, que en la gran poesia són el mateix; encara, on l'ar-

gument consisteix, per la via del desglossament, en mostrar que són el mateix, i de quina manera. Els autors convocats a la conjura dels esperits semblen acuradament escollits: l'anònim del *Poema de Gilgameix*, **Parmènides**, els sufís **Rhûmî** i **Shabistarî**, **Shakespeare**, **Silesius**, **Calderón**, **Kafka**. La poeta no s'ha acollit a cap iniciat de l'ortodòxia cristiana; Silesius és més aviat un heterodox, però n'hi ha d'altres que no hi haurien desentonat fins i tot des dels sectors més convencionals.

Els poemes del llibre estan disposats de manera convencional, però podrien estar-ho en forma d'arestes d'un políedre, com el raigs d'un estel o les nervadures d'un mandala: «Busca al enemigo / búscalos en la noche (...). / El enemigo es el que escudriña tu pupila / el que te observa y te piensa / el que está en ti... en él / el enemigo eres tú / y es él también», diu el poema Uno, I, i més endavant: «Presiente el peligro más temido / también el más odiado / el ser que le habita / (...) el que mira /

el que recuerda / el que sueña. / Él.» (Dos, I), «La ambición de poseerme / poseerte / poseerse. / La entrega del ser / también del no ser. / El suicidio del yo / amordazado por el dominio del otro / el que sabe y no piensa (...)» (Cuatro, I), «Los dos hermanados / por el mismo vientre / los dos enfrentados a la misma suerte / me miras de frente / encañonas mi alma / me ofreces la muerte. //(...) Dispárame / dispárate / dispara». (Siete, III).

Com en l'exercici musical de les variacions, el desgranament combinatori amant d'alquimistes i barrocs permet a la poeta elaborar una casuística del jo que la situa en la línia conceptual que va de **Llull** a **Kierkegaard** i **Nietzsche**. Marga Clark pertany a un egregores més o menys formal i explícit –i per tant, en certa manera, secret-format en part en l'herència d'esoteristes ultramoderns del final de l'era industrial. Penseu en **Juan Eduardo Cirlot**. Fins i tot en els temps obscurs, entremig de la voràgine, l'aventura de l'esperit airadament perdura.